

လရောင်ကျွန်းရင်

အာတ်လီဇ်ဇာ ကျွန်တော်

အခန်း (၁)

“ဖြန်း ..”

“အား ..”

ကားတစ်စီး ဖြတ်မောင်းတော့မည်ဆိုတာကို သိလိုက်ပေမယ့် ရှောင်နိုင်သည့်အကွာအဝေး မဟုတ်တော့သဖြင့် မျက်လုံးတွေကိုတော့ မှိတ်ထားလိုက်နိုင်၏။

ဒါပေမဲ့ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံးနှင့် ပခုံးမှ စ၍ တင်ပါးထိ ရွံ့ရေတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ပြေးရိုက် သွားကြ၏။

“ဟာ!... ကာလ ..”

စတိုးဆိုင်ထဲမှာ မုန့်ဝယ်နေရင်း သားချစ် ဟာ .. ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

သူ ပြေးထွက်လာပေမယ့် ရွံ့တွေနဲ့ ကာလရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးက မြင်မကောင်း ..။

“ကာလ .. ဟာ! ... ဒီကား ကြည့်စမ်း ..”

ဒီဗွတ်အိုင်ကြီးကို ရှောင်မောင်းသွားလို့ ရသည် ။ ကားတွေလည်း ရှုပ်နေတာ မဟုတ် ..၊

“တောက်!..”

နောက်ပြန်ဆုတ်လာသည့်ကားကို မြင်လိုက်တာနှင့် အထဲမှာ ဘယ်

သူဆိုတာ ကာလ တန်းခနဲ သိသည် ။

တက်ခါက်သံသည် လူသတ်ချင်စိတ်ပေါက်နေသည့် ဒေါသများ နှင့် ဖြစ်ကာ ...

“ဒီဒေး ..”

သားချစ်ကတော့ ကာလ နှုတ်ဖျားမှ ခေါ်လိုက်သံ ကြားမှ သိလိုက် တာဖြစ်ကာ ကားက သူတို့ နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်တန့်သွားပြီ ဖြစ်၏။

“ဒီဒေး ..”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည် ။ မှန်ကျသွားသည့် ကားထဲမှာ ဒီဒေး မျက်နှာက ပီကေဝါးနေသည့် နှုတ်ခမ်းလှုပ်လှုပ် မချိုမချင်မဲပြုံးနှင့် ...

“ငါ အလျင်လိုလာလို့ ဆောရီး ..”

“ဘာဆောရီးလဲ ..၊ နင် အဲဒီလို တမင်တကာ မိုက်ရိုင်းတတ်တာတွေ သိတယ်၊ လာပြောမနေ နဲ့ ..”

“ဟုတ်လား ..”

သူက တံခါးဘောင်မှာ လက်တစ်ဖက်ကွေးတင်၍ ကာလနဲ့ သားချစ် ကို တစ်လှည့်စီ စိုက်ကြည့်သည် ။

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ငါကလည်း အပိုတွေ ပြောတာ ဝါသ နာ မပါဘူး .. ငါ့ကားက သူ့သခင်အလိုအတိုင်းပဲ သွားတာ၊ နောက်ဆို ငါ့ ကားသွားမယ့်လမ်းမှာ ခုလို ပူးတွဲ ပူးတွဲနဲ့ မျက်စိရှုပ် အောင် မလုပ်နဲ့ ..”

“အံ့မာ ..”

ကာလ ဒေါသတွေနှင့် လက်သီးဆုပ်မိပေမယ့် ဒီဒေး မျက်နှာက သူမ ဘက်ကို မလှည့်ဘဲ သားချစ်ကို ရန်လိုစွာ စူးစိုက်လျက် ...

“ကြားတယ်နော် ..၊ လိုနေတာက မင်း နေတတ်ဖို့ ပဲ ..”

“ဟေ့ကောင် ဒီဒေး ..”

ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့တက်၍ ဒေါသတကြီး ခေါ်မိပေမယ့် ဒီဒေးက မှန် တင်လိုက်ပြီဖြစ်ကာ ဂရု မစိုက်စွာ မောင်းထွက်သွား၏။

“တောက်!... တော်တော် မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင် ..”

ဒေါသတွေ နှစ်ယောက်ပူးပေါင်း၍ အင်အားကြီးစွာ ဖြစ်ထွန်းသွားခဲ့ ၏။

သို့သော် သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ဒေါသတွေ .. တုံ့ပြန်မှုတွေက ဒီဒေး ဆိုသည့် လူတစ်ယောက် အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ စူးရောက် ထိရှခဲ့တာ မ ရှိ ..။

တကယ်ဆို ဒီဒေး ဆိုသည့်နာမည် မဟုတ်ပါ။

ဒီနေ့ ဆိုသည့် နာမည်ဆန်းနှင့် သူ့ကို အားလုံးက ဒီဒေးလို့ ပဲ ခေါ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည် ။

ဟိုတုန်းကတော့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ပါ။

သားချစ်နဲ့ ဆောင်းကာလဟာ တစ်မြို့တည်းသားချင်း အိမ်နီးချင်း သူငယ်ချင်းတွေပေမယ့် ဒီဒေးက နောက်ကျမှ ခင်ခဲ့ကြတာဖြစ်သည် ။

ကိုးတန်း ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေနှစ်မှာ ဒီနေ့က နောက်တိုးသူ ငယ်ချင်းဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် လာမိတ်ဆက်ခဲ့သည် ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက မင်းတို့ ထက် အသက်ကြီးတယ်နော် ..၊ ရှစ်တ န်းမှာ တစ်နှစ်ကျလို့ နှစ်ခါဖြေခဲ့ရတာ ..”

လို့ ပြောရင်း သူ အသက်ကြီးတာကို တမင်ကြေညာသည် ။

သားချစ်က ကြင်နာတတ်သလောက် ကြောက်စရာရှိရင် ကြောက်တတ်သည်။ သားချစ်ရဲ့ နူးညံ့သည့်စိတ်ထားအပေါ်မှာ ဒီဒေးက လောင်းရိပ်တစ်ခုလို မိုးထားခဲ့သည် ဆိုလည်း မှန်သည်။

ထို့ပြင် ဒီဒေးတို့ က ချမ်းသာသလောက် လွတ်လပ်ပွင့်လင်းကြကာ သားချစ်တို့ က စနစ်ကြီး သလောက် နေရာတကာမှာ ချုပ်ချယ်မှုတွေနဲ့ နေရ၏။

ထိုကွာဟချက်တွေပေါ်မှာ သားချစ် ကိုယ်တိုင်က ဒီဒေးကိုဆို အထင်တကြီးရှိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းနှစ်ကုန်ခါနီးလောက်မှာ ဒီဒေးက ကာလကို ချစ်ရေးဆို၏။

“နင်တို့ နဲ့ ငါ လာမိတ်ဖွဲ့တာ ခင်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ၊ အစတည်းက ချစ်နေခဲ့တာ ..”

“ငါက ဦးအောင်ပြောထားပြီးပြီ သားချစ် ..၊ မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေနေ ထုပ်ပိုးပြီး တစ်ခါတည်း မြောင်းထဲ သွားထည့်လိုက်တော့၊ ကာလကို စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားနဲ့ ..”

“ငါ နင့်ကို ရအောင်ယူမှာ ..”

“မတွေ့ဖြစ်ကြရင်လည်း မမေ့နဲ့ နော် ..၊ ငါက နင့်အတွက် ..”

ဒီဒေးရဲ့ မကောင်းခြင်းတရားတွေကို ပြန်တွေးမိကာ ကာလ တက်ခေါက်မိပြန်သည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာနှင့် လက်မောင်းတွေပေါ်မှာ တင်နေသမျှ ရွံ့ရေတွေကို ပွတ်သပ်ခါချရင်း ...

“ဒီသတ္တဝါက ရန်ကုန် ပြန်ရောက်နေပြန်ပြီ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အလကားနေရင်း ရန်လိုနေတဲ့ ကောင် ..”

ဒီမိန်းကလေးကို ချစ်နေပါသည် ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ ခုလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ရက်တာလဲ ..။

ပတ်ဝန်းကျင်က သနားတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ ပန်း နုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ကာလ တစ်ကိုယ်လုံး ဘယ်လိုမှ မြင်ရက်ဖွယ် မ ရှိ ..။

“အရမ်းရှက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ သားချစ် .. ငါ့ကို ကားသွားငှားပေး၊ ဒီ တိုင်း ဆက်မလျှောက် ချင်တော့ဘူး ..”

“အေး .. လာ .. ဒီဘက်မှာ ကပ်ပြီး ခဏစောင့်နေ ..”

သားချစ် မုန့်ထုပ်တွေကို သူ့ရဲ့ ဘေးလွယ်အိတ်ထဲမှာ ဖြစ်သလို ထိုး သိပ်ထည့်၍ အပြေး တစ်ပိုင်း လစ်သွားသည် ။ ဒီနေ့ကျမှ ကားက မပါ ။ ကစားကွင်းထဲ ခဏဝင်ထိုင်ပြီး သင်တန်းချိန် ကျမှ ဝင်ဖို့ တိုင်ပင်ထားကြတာလည်း ပျက်ပြီ ဖြစ်၏။

“နင်ကလည်း ကြာလိုက်တာ မပြောနဲ့ တော့ ..”

“ကားတွေက တားလို့ မှ မရတာ ..”

ကားရှာရတာ ဖတ်ဖတ်မောလာပေမယ့် အမောမပြေ ..၊ ကားထဲ ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင်ပြီး ကာလက အပြစ်တင်၏။

“ငါလည်း တားတာပဲ ..၊ ရှေ့တစ်စီး တားလိုက်တော့ အမျိုးသမီးနှစ် ယောက်က ရုံးချိန်း နောက်ကျမှာ စိုးလို့ သူတို့ ကို ပေးပါဆိုပြီး ပြေးတ က်သွားလိုက်တာ ဈေးတောင် မမေးဘူး ..”

“အဲဒါတွေလည်း အားနာလို့ ပေးလိုက်ရတာပဲလား .. ငါ ဒီပုံစံကြီးနဲ့ လူတွေကြားထဲမှာ ရပ် စောင့်နေတာကျတော့ .. နင် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ကာလရယ် .. ငါက ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပြိုင်ဆိုင် လုတက်ရမှာ လား ..”

“မသိဘူး .. ငါ့အတွက် နင် ဘာလုပ်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ လိုချင်တယ်၊ ဒါပဲ ..”

တကယ်ဆို ဒီလိုဖြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ လူကိုသာ အပြစ်တင်ရမှ မဟုတ်ဘူး လား ..။

ရှေ့မှာ ကားသမားက ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေသဖြင့် သားချစ် ငြိမ်နေလိုက်ရသည် ။

ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ မကောင်းပါ။ ရှက်သလိုလို ကြေကွဲသွားသလိုလို ..။

“သိတယ် .. နင် ဘာလုပ်လုပ် ကိုယ့်ဖို့ က နောက်၊ သူများ အတွက် က အရင် ဦးစားပေး ..”

ကာလကလည်း ပြောနေတုန်းဖြစ်ကာ အပြစ်တင်နေတာနဲ့ မတူဘဲ ကလေးတစ်ယောက် အပြစ်လုပ်ခဲ့လို့ မာန်မဲနေတာနှင့် တူလာ၏။

“ကဲ .. ကျေနပ်ပါတော့ ကာလရယ် ..။ နောက်ဆို ငါ နင့်ကို လုံးဝ ဦးစားပေး လှုပ်ရှားပါ့မယ်၊ နင်ကလည်း ငါ့အကြောင်း သိရဲ့ သားနဲ့ .. တမင်တကာ လုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ ..”

ရင်ထဲမှာ ခံစားသွားရတာကို ခဏ ဘေးချိတ်ပြီး ထပ်တောင်းပန်ရသည် ။ ထိုအခါကျမှ ကာလက မျက်စောင်းတစ်ချက်နှင့် ဟိုဘက် လှည့်သွား၏။

ဆောင်းကာလဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ မျက်နှာလေးက မျက်တော
င်ကော့ကော့ နှာတံ လုံးလုံးစင်းစင်းလေးနှင့် နုထွေးနီမြန်းသည့် နှုတ်ခ
မ်းလေးတွေကြောင့် အရုပ်လေးနဲ့ တူအောင် လှ၏။

ကိုယ်လုံးလေးကျတော့ အရပ်မြင့်မြင့် .. တင်းပြည့်သွယ်လှသည့် ကို
ယ်ဟန်နှင့် ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည့် ပါရမီရှင်လေး ..။

ဆယ်တန်းတုန်းကဆို သူက ကာလရဲ့ အလိုကျ အမြဲတမ်း ဖြည့်ဆ
ည်းပေးနေတဲ့ သူဖြစ်ကာ ဒီဒေးက ကာလကို ရည်းစားစကား ပြောပြီး
ကတည်းက သူ့ရဲ့ မရမက ဂျစ်ကန်ကန်ညှဉ်ဆိုးနှင့် အရိုင်းဆန်ခွဲသူ ..။

ထိုအခါ သူတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ ကာလက မယ်သီတာလို မိန်းက
လေး ဖြစ်နေခဲ့ပြီး ပြောရ လောက်အောင်လည်း လှသည် မို့ ...

“ကာလ မယ်သီတာလို လှပေမယ့် မင်းကတော့ ရာမမင်းသား ဖြစ်
လာမှာ မဟုတ်ဘူး နော် ..။ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ .. ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ငါ ဒဿ .
. ငါပဲ ရာမ”တဲ့ ..။

သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝထဲကို ဒီဒေး ဝင်လာတာကိုက နှစ်ယောက်
စလုံးအတွက် ဒုက္ခများ ရဖို့ ဖြစ်လာတာနှင့်တူကာ ဒီကောင့် ရည်ရွယ်ချ
က်ကိုက ကာလကို ချစ်ခွင့်ရဖို့ ..။

ပြောရဲတဲ့ သူတွေကျတော့လည်း ချစ်ရင် ချစ်တယ်၊ ကြိုက်ရင် ကြို
က်တယ်ပြောပြီး ချစ်ချစ် မချစ်ချစ် စိတ်ချမ်းသာသွားကြသည် ။

သူ့မှာ သာ ဒီနေ့ထိ ကာလကို မချစ်ရဲ .. မပြောရဲ ..။

သူငယ်ချင်းလေးလိုတော့ မချစ်ချင်တော့ပေမယ့် ..။

အခန်း (၂)

“ဘာ! ... သူ လာတယ် ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..၊ ငါတောင် နင်တို့ လမ်းမှာ စကားပြောလာကြတာလို့ ထင်နေတာ ..”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာ လဲ ..”

ကာလ မျက်နှာလေး ညိုသွားကာ မျက်လုံးတွေပါ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ဖြစ်သွား၏။ သူမ ဒီသင်တန်းကာလပြီးရင်တော့ ဖေဖေအလုပ်တွေကိုပဲ ကူတော့မှာ ပါ ..။

ထို့ပြင် အရှုံးပေါ်နေသည့် ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေကြောင့် သင်တန်းတက်နေရပေမယ့် ရည်ရွယ်ချက်တွေက ဝေဝါးနေခဲ့သည် ။

နောက်ထပ် စိတ်ရှုပ်စရာတစ်ခုအဖြစ် ဒီဒေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေက ကြားလာရပြီဆို ဆက် တိုက် ..။

“အရပ်ကြီး ရှည်လာတာများ ခြေထောက်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ ကိုင်ပြီး ဆွဲဆန့်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲနော် ..၊ ရေရေလည်လည် မိတယ်၊ အသားတွေကလည်း ဖြူ၊ ဆံပင်တွေ အရှည်ထားပုံက လန်းတယ် ..”

“မာယာ ..”

“ဟင် ..”

“နင် အဲဒီလောက်ထိ သဘောကျသွားတာလား ..”

“ခစ် .. ခစ် ..”

မာယာက ကိုးတန်း ဆယ်တန်းမှာ တည်းက အတန်းအတူတူ တက် ခဲ့ကြတာဖြစ်ကာ သားချစ် လောက် မရင်းနှီးပေမယ့် ခင်ခင်မင်မင်ရှိခဲ့သူ တွေ ဖြစ်သည်။ ။

အထူးသဖြင့် သားချစ်ကိုလည်း သူမက ရင်းနှီးချင်သည်။ ဒီဒေးကို လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မကောင်းပြောခဲ့တာ မရှိ ..။

“သူ့ကို ငါက ပြုံးပြမလို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကြီးက အရမ်း အရမ်းကို ဘဝင်မြင့်လာတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့ ပါကင်နားမှာ ခဏရပ်ပြီး ထိုးတောင် မထိုးဘူး .. ပြန်ဆုတ်သွားတာ ..”

“ဘာဖြစ်လဲ ..၊ နှုတ်ဆက်ချင်ရင်လည်း လိုက်ခေါ်လိုက်ပေါ့”

“ကာလရယ် .. နင်က ငါ့ကို တင်းနေပြန်ပြီ၊ သူက နင်တို့ နဲ့ လာတဲ့ တုန်းကရော ငါ့ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ခေါ်ဖူးတာ ရှိလို့ လား ..၊ ခုလို နှစ်တွေကြာကာမှ ပြန်တွေ့တော့ ဝေးပြီပေါ့၊ ဟဲ့ .. နင်တို့ တကယ်မခေါ်ကြဘူး .. ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူ့ကြောင့် မဆိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက် မသေသင့်ဘဲ သေသွားခဲ့ရတာ ..”

“အဲဒါကြီးကဟယ် ..”

“ဘာလဲ ..၊ သူ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောချင်လို့ လား၊ ငါ့မျက်စိရှေ့တင် ငါ ပြောနေ တဲ့ ကြားထဲက ခေါင်းမာတာ .. တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ၊ အရမ်း ကောက်ကျစ်တဲ့ ကောင် ..”

“ငါဖြင့် အဲဒါကို ..”

“မယုံလည်း နေ .. ငါ သွားမယ် ..”

“ဟဲ့ .. နေပါဦး ..၊ ငါ လိုက်မှာ ပါဆို ..”

မာယာက ဆံပင်တိုတိုလေးတွေ ခုန်ပေါက်ဖွာကုန်အောင် အမြင့်ပေါ်က ခုန်ဆင်းချလိုက်ပြီး ကာလ နောက်ကို အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်သည်။ ။

ဒီမှာ ပဲ ထိုင်နေဦးမလိုလို အကျအန ထိုင်ပြီးမှ သွားမယ်ဆိုတော့ ချက်ချင်း ..

“နေဦး .. အဲဒီ အီလက်ထရွန်နစ်ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ လား ..၊ ဆိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ဖို့ လား ..”

“နှစ်ခုစလုံး ..”

‘မင်္ဂလာ’လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်ကြီးက အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေအကုန် မီးစက်ကြီးတွေထိ ရှိသည်။ ။ ထိုဆိုင်က သားချစ်တို့ ၏ ဆိုင် ဖြစ်နေကာ ...

“နင်နဲ့ သားချစ်ကလည်း ဘာမှ မဟုတ်ကြသေးဘူးနော် ..”

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ အတူသွားနေရင်း ကာလက မဖြေ ...။

“ငါက သင်တန်းမှာ ပြန်တွေ့လိုက်ရတော့လည်း နင်တို့ အတူတူပဲ ဆိုတော့ အဟွန်း .. ချစ်နေကြပြီ ထင်တာ ..”

“နင်တို့ အဲဒါတွေ ခက်တာ .. ကျောင်းမှာ တည်းက သူငယ်ချင်းမှန်း မသိ၊ ရည်းစားမှန်းမသိ၊ ဆယ်တန်းရောက်လာတာနဲ့ စာကြိုးစားမယ် မရှိဘူး .. ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူ ချစ်နေကြသလဲပဲ လိုက် ကြည့်နေကြတာ ..”

“ဒါကတော့ ဆယ်တန်းမှာ မချစ်ရဲကြသေးရင်လည်း ဟိုလိုဒီလိုလေး တွေနဲ့ ချိတ်တိတ်တိတ် လေးတွေတော့ ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ၊ တက္ကသိုလ်

လည်း ရောက်ရော ရည်းစားထားခွင့်ပါမစ်တွေလည်း ရကုန်ကြရော ..
ချစ်သူဆိုတာတွေ အဲဒီမှာ ကဲကြတာပဲ ..”

“တက္ကသိုလ်မှာ ရည်းစားထားခွင့်ပါမစ် ရတယ်လို့ ဘယ်သူပြောလဲ .
.”

“ပြောဖို့ မှ မလိုတာ ..၊ ငါတို့ ကအစ လက်ချင်းတောင် ချိတ်ထားကြ
သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့နော် တချို့ဆိုရင် ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်မိတာတောင် လက်တွဲဖြုတ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါတို့ က ဆရာတွေ
လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့ လက်တွဲတွေ ဖြုတ်ပြီးသား ..”

“ကျေးဇူးတောင် ကောက်ကပ်တင်ရဦးမယ် ..”

“ပြောပြတာပါ ..၊ နင်နဲ့ ငါ တက္ကသိုလ်တက်တော့ ကွဲသွားခဲ့တာပဲ
ဟာ ..၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့လို လူတောင် ရည်းစားနှစ်ယောက် ထားခဲ့သေးတာ
.. နင့်လို လှတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် .. ပြီးတော့ သားချစ်ကလည်း ချော၊ ဒီ
ဒေးကလည်း မိုက်တိမိုက်ကန်း ခိုက်စရာလေး၊ နင့်မှာ ကိုယ်ရုံတွေ တစ်
ဖက်တစ်ယောက် အချောတွေချည်းပဲ ..”

“မာယာ .. ငါ အဲဒါတွေ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ တော်
ပါတော့ ..”

“အေးပါ ..”

“အခု ငါ့ခေါင်းထဲမှာ စီးပွားရေးပဲ ..”

“အင်း .. နင်တို့ သိပ်အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ ကြားရတာ စိတ်မကော
င်းပါဘူး၊ ငါတို့ စတိတ် ကျောင်းတုန်းကဆို သားချစ်တို့ က အနိမ့်ဆုံးပဲ
နော် .. ငါ့အထင် အဲဒီတည်းက ဒီဒေးက အားလုံးထဲ မှာ ချမ်းသာဆုံး
နော် ..”

အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းထိ အတူတက်ဖူးကြတာမို့ ဟိုတုန်းက အကြောင်းတွေကို မာယာ သိနေတာလည်း အားလုံး အမှန်တွေပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

သားချစ်နဲ့ သူမက မိစုံဖစုံ ရှိကြပေမယ့် အမေ မရှိတော့သော ဒီဒေးက အချမ်းသာဆုံးဖြစ် ကာ ဆန်ပွဲရုံသေးသေး နှစ်ရုံပဲ ပိုင်သည့် သားချစ်တို့ က မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသူ ..။

ခုကျတော့ သားချစ်တို့ က ကုန်မာဆိုင်ကြီးတွေကနေ အားလုံးကို စုပေါင်း၍ အီလက်ထရွန် နှစ်ဆိုင်ကြီးတွေ ပြောင်းကုန်သည်။ ။

ဘယ်မြို့နယ်မှာ မဆို ‘မင်္ဂလာ’အီလက်ထရွန်နှစ်ဆိုင်ခွဲတွေ ရှိသည်။ ။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေမှာ အရှုံးပေါ်နေခဲ့သည့် ကာလတို့ စီးပွားရေး လည်ပင်းအစ်နေချိန်မှာ သားချစ်က သူဌေးသား ..။

“နင်တို့ သုံးယောက် ခုချိန်ထိ ဟိုအရင်လို တွဲကြတုန်းပေမယ့် စီးပွားရေးတွေကတော့ ပြောင်းလဲကုန်တယ် ထင်တယ်၊ ဒီဒေး ပုံစံက နိမ့်ကျသွားတဲ့ ပုံတော့ မရှိတာ အမှန်ပဲ ..”

“နင် ထပ်ပြောတိုင်း ဒီဒေးက မပါမပြီးပဲ ..၊ တော်တော့ ..”

ကိုယ့်စိတ်ကူးတွေထဲမှာ သာယာကြည်နူးဖွယ် ဘာမှ မပါနိုင်သည့်အဖြစ်က နှိပ်စက်နေတုန်း ဒီဒေး အကြောင်းတွေချည်း လှည့်ပတ်ဝေနေသဖြင့် စိတ်တိုကာ ...

“ငါတို့ ဘာတွေဖြစ်နေနေ .. ဒီကောင် ဘယ်အဆင့်မျိုးထိပဲရောက်ရောက် လုံးဝ အထင်မကြီး ဘူး၊ သူ့အကြောင်းလည်း ..”

“ကျွါ ..”

“အ!...”

ဘေးမှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး တိုးကပ်ရပ်သွားတာ ကာလ လက်တံ တောင်တစ်ဖက်ကိုပါ တိုး တိုက်၍ ...

“သေပါပြီ ..၊ ဘယ်လိုဖြစ် ..”

လက်လေးပွတ်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် ဟဲလ်မက်ကို ချွတ်၍ ပြုံးပြလိုက်တာ ဒီဒေး ..။

“နင် ..”

ခုပဲ သူ့ကားကို သင်တန်းရှေ့မှာ တွေ့လိုက်သည် လို့ မာယာ ပြောခဲ့ သည် ။ ခု ထပ်တွေ့တော့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ..၊ ပြီးတော့ သူ့နောက်မှာ လူတစ် ယောက် ပါနေသေးသည် ။

“ကာလ .. သင်တန်းလစ်ပြီး ထွက်လာတာလား ..”

“ငါ့ဟာငါ ဘာလုပ်လုပ် နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး ..”

“လက်နာသွားလား .. ဆောရီးပဲဟာ ..၊ ဘယ်သူ ငါ့အကြောင်း ပြော နေလဲ မသိဘူး .. ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်း လျှာကိုက်မိတာနဲ့ ဒီအကွေ့မှာ လက်ကိုင် ခါသွားတာ ..”

ကိုယ်ကလည်း ပလက်ဖောင်းပေါ်က အမှတ်တမဲ့ ဆင်းလိုက်မိသည့် အပြစ်ကြောင့် ..

“ဟွန်း ..၊ လာ မာယာ .. သွားမယ် ..”

“ဟ .. နေပါဦး ..”

သူက ဆိုင်ကယ်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး နောက်က လူကို လက်လွှဲပေး ခဲ့လျက် ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ..၊ လက်နာသွားတာကို တောင်းပန်နေတာ .. မ

ကျေနပ်သေးဘူးလား ..”

“ဘာကိုကျေနပ်ရမှာ လဲ ..၊ နင် ငါ့ကို ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဒုက္ခပေးခဲ့တာ တွေလေ .. ငါက ..”

“နေဦး .. ငါ လုပ်သမျှ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မမဲ့ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. နင် လုပ်သမျှ မှန်နေတာ ..၊ ငါတို့ ကပဲ မှားတယ်”

“မမှားပါဘူး ..၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ မှန်တယ်လို့ ထင်တဲ့ အတွက် နင့် အပေါ်မှာ အပြစ်လုပ်မိ ထားတယ်လို့ မထင်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲ ..”

သူနဲ့ အတူ လျှောက်နေရတာကို စိတ်တိုပေမယ့် ကိုယ်သာ အပြေး တစ်ပိုင်း လျှောက်နေရသလို ဖြစ်လာကာ သူက ခြေလှမ်းကျရုံလောက်န ငှ် အေးဆေး ..။

“ငါ လမ်းလျှောက်ရင်း ဗိုက်ဆာ လာပြီ ..၊ ဒီမှာ မုန့်တီသောက်ရင်း နေခဲ့တော့မယ်ဟာ ..”

မာယာ့ အသံလေး ကြားမှ သူမကို သတိရကာ ကာလ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်သွား၏။ ပြေးလွှားပါ နေရသလိုဖြစ်ကာ မာယာ့ မျက်နှာလေး နီနေရ ရှာ၏။

ထို့ပြင် သူမ ဒီဒေးကိုလည်း လန့်နေသည့်ပုံလေး ရှိနေကာ မရဲတရဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်၍ ...

“နော် .. နင်တို့ ဆက်သွားကြတော့ ..”

လမ်းဘေးမှာ သေသေသပ်သပ်လေး ရှိနေသည့် မုန့်တီဆိုင်ရဲ့ စားပွဲ ပိုင်းလေးတွေကို လက်ညှိုး ထိုးပြ၍ ...

“ငါ ဒီကပဲ စောင့်တော့မယ် သိလား ..”

ကာလ ဒီမှာ ပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြန်ရင်လည်း ဒီဒေး ပါလာမှာ ကို သိကာ အတူတူ တွဲသွားရမှာ လည်း စိတ်ညစ်ကာ ...

“နင်က အခု ဘယ်သွားမလို့ လိုက်လာတာလဲ ..”

“ဪ .. ကိုယ့်ဟာကိုယ် မေးပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြေနေတယ်၊ နင့်နောက်ကို လိုက်လာတာ လေ၊ ဘယ်မှ သွားမလို့ မဟုတ်ဘူး ..”

“ငါက သားချစ်နဲ့ ချိန်းထားလို့ ..”

“ဒါဆို သွားမနေနဲ့ တော့ ..၊ သူက လေဆိပ်မှာ ..”

“ဘာ!...”

ချိန်းထားတာ မဟုတ်တော့ သားချစ် ဘယ်မှာ လဲဆိုတာ ကာလ မသိပေ။ သူ့ဆိုင်ကို သွားမှာ ဖြစ်ပေမယ့် တွေ့ရင်သာ သင်တန်းကိစ္စပြောစရာရှိတာ ပြောဖို့ ..။

“တကယ်ပြောတာ .. ငါ့ကို သူပဲ လာခေါ်တာ၊ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက် လာမှာ မို့လို့ လာကြိုတာတဲ့ ၊ ဂျပန်ပြန်ဆိုလား ..”

ဒီဒေးက ကာလ မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောလိုက်တာကို သူခိုးဖမ်းလိုက်တာနဲ့ မတူဘဲ ရိုးရိုး သားသား ရှင်းပြနေတာမျိုး ..၊ မျက်နှာသေလေး တမင်လုပ်နေ၏။

ညာမိလို့ မျက်နှာပူသွားမိတာတွေ ပျောက်ကုန်ကာ မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်မိသည် ။ ပြီးတော့ သားချစ်ကိုပါ စိတ်တိုသွား၏။

ဒီကောင်ဟာ အားငယ်တတ်သလောက် သူများ အပေါ် အထင်ကြီးလွယ်တတ်သည် ။ ထို့ပြင် ကြွားချင်စိတ်လို့ ပြောရမလား .. မိမိကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူနေတာလို့ ဆိုမလား ..။

ဒီဒေးကို တမင် သွားနှုတ်ဆက်လိုက်တာဟာ သူ့ အရင်တုန်းက သားချစ် မဟုတ်တော့ဘူးဆို တာ ပြောကိုပြောချင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင် ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ..၊ မယုံရင် ဖုန်းဆက်ကြည့်မလား ..”

“မလိုပါဘူး ..၊ ငါ သူ့ဆိုင်ကို သွားမှာ ၊ သူ့အမေက ခဏခဏခေါ်လွန်းလို့ ဒီနေ့ သင်တန်း တမင်ဖျက်ပြီး ထွက်လာတာ ..”

“ဒါဆိုလည်း သူ့အမေနဲ့ ချိန်းထားတယ် ပြောပါလား ..”

ချက်ချင်း ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာက မချိုမချင် ..။

“ဒီဒေး ..”

“ပြော ..”

“ငါ ဘယ်သူနဲ့ ချိန်းချိန်း နင့်ကို ဆက်မလိုက်စေချင်လို့ ဆိုတာ နားမ လည်ဘူးလား ..”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..၊ ငါက နင့်ကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

ကြည့်စမ်း ..၊

“နင့်ဟာနင် ဘယ်သူနဲ့ သွားတွေ့တွေ့ ငါ လိုက်လာလို့ မရဘူးလား ..”

မျက်တောင်ကော့လေးတွေနှင့် ညှိလဲ့သော မျက်ဝန်းလေးတွေ စူးစူး ရဲရဲ ဖြစ်သွားတာကို ဒီဒေးက တည်တည်တံ့တံ့ စိုက်ကြည့်သည် ။ ထိုစဉ်

...

“တီ ..”

“အမေ့!...”

ကားတစ်စီး ဟွန်းတီး၍ ပွတ်ကပ်မောင်းသွားသဖြင့် ဒီဒေးက ကာလ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ စွေခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်၏။ ဖက်ထားလိုက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ရင်ဘတ်ချင်း ထိကပ်မတတ် ဖြစ်သွား၏။

“ဟေး .. ပန်းခြံသွားကြ၊ လမ်းပေါ်မှာ သေကုန်လိမ့်မယ်”

နောက်ကားတွေက သံဗြဲတွေနှင့် အော်သွားကြ၏။

“ဖယ် ..”

ကာလ ရှက်ရှက်နှင့် သူ့လက်တွေကို ပုတ်ခတ် ဖယ်ပစ်လိုက်၏။

“တွေ့လား .. ကျေးဇူးတင်စကားလေး ဘာလေး မပြောဘူး”

“မပြောဘူး ..၊ နင့်ကိုပဲ ထုရိုက်ပစ်ချင်တာ ..”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်လေ ..၊ ဒီနားမှာ ပဲ လုပ်နော် .. ခုနကလို သူများတွေ အော်ဟစ်သွားရင် တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

နှစ်ယောက်အတူ ယှဉ်တွဲလျှောက်ရခြင်းသို့ ရောက်ကာ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေနဲ့ ဝေနေ သလောက် ကာလ မျက်နှာလေးက စူပူနေ၏။

ပြီးတော့ ‘မင်္ဂလာ’အီလက်ထရွန်နစ်ကို မဟုတ်တော့သည့် ခြေလှမ်းတွေကို ဘယ်လို ဆက် ရွေ့ရမှန်းလည်း မသိ ..။

“ဘယ်သွားရမှန်း မသိရင်လည်း ခြေထောက်တွေ ညောင်းအောင် ဆက်လျှောက်မနေပါနဲ့ ..၊ ဟိုဆိုင်မှာ ဒိုးနပ် ဝင်စားရအောင် ..”

“တောက် ..”

ကိုယ်က တွေးလိုက်တိုင်း သူက အစဖော်ပြီးပြီ ..၊ ဒေါသထွက်နေပါ

သည် ဆိုမှ မျက်နှာက မချိုမချင် ရယ်ချင်ပက်ကျိပုံနှင့် ...

“ဒီဒေး .. နင့်ကို ငါ အပြတ်ပြောပြီးသားနော် ..”

“ဘာပြောတာလဲ ..၊ ဘယ်တုန်းကလဲ ..”

“ဆယ်တန်းမဖြေခင် တစ်လက ..”

“မသိတော့ဘူး ..၊ ဦးနှောက်က မလိုချင်တာဆိုရင် ကဲန်ဆယ်လုပ်ပြီး သား ဖြစ်ဖြစ်နေတာ ..”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို မှတ်သွား ..၊ နင့်ကိုလည်း ငါ့အသိ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ကဲန်ဆယ်လုပ်ပြီးတာ ကြာပြီ ..”

“ဘာတွေလဲ ကာလရာ .. ဘာကို ကဲန်ဆယ်လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒီမှာ လူတစ်ယောက်လုံးကြီး ရှေ့မှာ ထိုင်နေတာ ဘယ်နားကို ကဲန်ဆယ်လုပ် လိုက်တာလဲ ..”

“ဒီဒေးနော် .. နင် မျက်နှာပြောင်မနေနဲ့ ..”

“အဲဒါမျိုး လုံးဝကို ဝါသနာ မပါဘူး ဆောင်းကာလ ..၊ ဒီဒေးတဲ့ .. သေချာ မှတ်ထားဦး ..”

သူက ကာလ ဘေး ကပ်ရပ်လိုက်တဲ့ အတိုင်း မျက်နှာချင်း အတူပါ လာကာ ...

“နင် ပြောခဲ့တဲ့ ထဲက ငါမကြိုက်တဲ့ ငါသဘောမတူနိုင်တဲ့ စကား တွေ၊ အကြည့်တွေ .. အဲဒါတွေကိုပဲ ငါဖျောက်ဖျက်ခဲ့တာ ..၊ ဒီထဲမှာ ဆောင်းကာလ တစ်ယောက် လုံးဝ မပါဘူး ..”

“အခု ပါလိုက်တော့ ..၊ နင် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေ ထားနေလဲဆို တာ ငါ သိတယ်၊ နင့်လိုလူကို ငါ ဘယ်တော့မှ ..”

“နေပါဦး .. နင် သိနေတာတွေ ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဘယ်သူ ဝန်ခံလိုက်လို့ လဲ၊ ငါ ဘာရည်ရွယ် တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မသေချာသေးဘူး ..”

ကာလ မျက်နှာလေး ညို့ခနဲ မှောင်သွားသည် ။ ဒီဒေးကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စား တာ မဟုတ်ဘဲ မျက်လုံး တစ်ပတ်ဝေလိုက်ကာ ...

“ကြီးကျယ်တဲ့ စီမံကိန်းတစ်ခုကို စနစ်တကျလုပ်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ ပထမဆုံး ပရောဂျက်လုပ်ပြီး စုစည်း ခန့်မှန်းရတယ် ..၊ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်အတွက် ပရောဂျက်က ခုမှ စမှာ ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားမှ ဒီဒေးက နှုတ်ခမ်းစေ့ထားရင်း ပြုံးကာ ...

“နင် ခန့်မှန်းလိုက်တာ စောသေးတယ် ..”

ကာလ မျက်နှာလွှဲပြီး မဲ့လိုက်တော့ သူက ဟွန့်ခနဲ ရယ်၍ ...

“စကားတစ်ခွန်း ပြောပြီဆို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ရတယ်၊ နင် ပြောတာ လွဲသွားမှာ စိုးလို့ သတိပေးတာပါ၊ နောက်ဆို ခန့်မှန်းခြေတွေ သိပ်မထုတ်နဲ့ ၊ အဖြေတွေ အများကြီး ထွက် လာပြီး အမှန်တရားပျောက်သွားလိမ့်မယ် ..”

“လူရှိန်အောင်လည်း နင် ပြောတတ်သားပဲ .. မဆိုးပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို မြင်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတိုင်း ဒီဒေးက ရွှေမင်းသားဖြစ်သွားခဲ့တာ ..”

သူ ရယ်ကာ ...

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပါ၊ ငါ အခု မြန်မာပြည်ကို အပြီးပြန်လာတာ ..”

သူ ပျောက်နေတာ နိုင်ငံခြားရောက်နေတာမှန်း ခုမှ သေချာသိလိုက်ရသည်။ သားချစ်လိုပဲ ကြွားချင်တာလားလို့ တွေးမိပြီး မျက်နှာကို လှောင်ချင်သည့်အပြိုးနှင့် ပြန်ကြည့်မိသည်။

ဒီဒေးက သူ့စကားကို ကာလ စိတ်ဝင်စားသွားသည် လို့ ထင်ကာ ...

“ပြန်လာတာကတော့ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ထက် ပိုအရေးကြီးသေးတာလည်း ရှိတော့ ပူးတွဲ စဉ်းစားနေရတာလေ၊ နင်ရော အခု သင်တန်းပြီးရင် ဘာလုပ်မှာ လဲ ..”

သင်တန်းပြီးတော့မှာ ကိုလည်း သူ သိနေပြန်သည်။ ဒီဒေးကို ဘယ်လိုလူမှန်း နားလည်ရ ခက် လာလေ၊ ပတ်သက်ချင်စိတ် မရှိလေ ...။

“နေကောင်းလား .. ဘာလုပ်နေလဲ သတင်းမေးပြီး နင်နဲ့ ငါ အာလာပသလ္လာပ ပြောနေစရာ မရှိဘူး ဒီဒေး ..။ နင့်ကို ငါ မိတ်ဆွေလိုရော .. သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေရော .. လုံးဝ ထုတ်ပစ်ခဲ့တာ ကြာပြီ၊ အဲဒီတော့ ငါ့ကို နောက်ထပ် လမ်းမှာ တွေ့ရင်တောင် နှုတ်မဆက်နဲ့ ..”

ဒီဒေး မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်း ဖြေချ၍ ...

“ပြီးခဲ့တာကို မေ့ထားလိုက်ပါ၊ ငါတို့ နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်တဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်အတွက် ..။ ပြီးတော့ အဲဒါ ငါ တမင်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလို့ လည်း ရှင်းပြပြီးပြီ ..”

“ဘယ်လိုပြောပြော မယုံဘူး ..။ ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် တရားခံက နင်ပဲ၊ လူတစ်ယောက်လုံး မြုပ်စိ မြုပ်စိ အသက်ငင်နေတာကို ဒီတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား ..”

“ဟား!... အဲဒီကောင် ရေကူးတတ်တယ်လို့ ငါ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ

..၊ သူ့ကိုယ်တိုင် သဘောတူပြီး ဒီတိုင်းလုပ်ဖို့ နင့်ဆီ လွှတ်လိုက်တာ ..”

“ဒါဆိုလည်း သူ ရေနစ်နေတာမြင်ရင် နင် သွားကယ်ပါလား ..”

“ရေနစ်ဟန်ဆောင်မယ်လို့ သူ ပြောခဲ့တာကို .. တကယ် နစ်နေမယ် လို့ ဘယ်သူက ထင်မှာ လဲ ..”

“တော်တော့ .. ဘာမှ ထပ်မပြောနဲ့ ..၊ နင် ယုတ်မာတာ ..”

ဖြစ်ခဲ့သမျှဟာ အသစ်တွေ ပြန်မြင်လာရသလို ကာလ မျက်နှာလေး က နီမြန်းနေလျက် ...

“အဲဒီအဖြစ်ကို အကျပ်ကိုင်ပြီး နင် ငါ့ကို ရည်းစားစကား ပြောခဲ့တာ နင့်အမှားပဲ ဒီဒေး ..၊ ငါ နင့်ကို သူငယ်ချင်းလိုတောင် ဆက်မခေါ်ချင် တော့တာ အဲဒီအဖြစ်ကို အရမ်း နာကြည်းသွားလို့ ..”

“အစကတည်းက နင် ငါ့ကို ရင်းနှီးချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် ..၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝမှာ နင်နဲ့ သားချစ်တို့ က ပထမဆုံး ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ သူစိမ်း ယောက်ျားတွေပါ ..၊ ခင်တာ အတိမ်အနက်ကို မကြည့်မိပေမယ့် ခင်တော့ ခင်ခဲ့ကြတာပဲ ..”

ကာလက သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ...

“အခု အားလုံး မရှိတော့ဘူး .. အဲဒါ နင် ပြောသလို သူစိမ်းလူတစ် ယောက်ကြောင့်ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် အဓိကက နင့်ရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ဓာတ်ကို ရွံတာ ..”

“လုပ်ပါ .. မှားနေတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုမှာ အမှန်တရားဆိုတာ အမြဲတမ်း ရှိတယ်၊ ငါက ငါမှန် တယ်ထင်နေရင် ဘယ်သူ ဘယ်လိုထင်ထင် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ နင် အဲဒီလိုထင်ပြီး မုန်းနေတယ်ဆိုရင် မုန်းပေါ့၊ နင် ထင်တာ မ

ဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိတဲ့ တစ်နေ့က အဲဒါ ငါ့အတွက်ပဲ ..”

နှစ်ယောက် လမ်းခွဲလာခဲ့တဲ့ အထိ မီးခိုးရောင် ရှုပ်လက်ရှည်
ဘောင်းဘီအနက်နှင့် သူ့ပုံစံ .. သူ့အသံတွေက နားထဲမှာ ပျောက်ပျက်မ
သွားဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။

သူကပဲ လိမ်ရဲနေတာလား ..၊ ကိုယ် ထင်နေတာပဲ တကယ် လွဲနေခဲ့
တာလား ..။

ထိုနေ့က ..။

*

အခန်း (၃)

“ဘာလုပ်နေတာလဲ တစ်ယောက်တည်း ..”

ဖေဖေနဲ့ မေမေ အလုပ်ကိစ္စတွေကြောင့် ဖြေရှင်းမရဘဲ စကားများ ရန်များ ဖြစ်နေကြသဖြင့် ကာလ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

သားချစ်ကို ခေါ်မလို့ ပေမယ့် သူတို့ အိမ်မှာ သားချစ်ရဲ့ အမေ ဒေါ်နီ နီခင်က မျက်လုံးစူးစူးနှင့် ကြည့်တတ်၏။ စကားပြောတိုင်း ဥပမာလေး တစ်ခု အမြဲပါတတ်ကာ ထိုဥပမာဟာ ဘာကို ရည်ညွှန်းမှန်း မသိသာဘဲ ခံရခက်သလိုလို ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ကျန်ရစ်တတ်တာလည်း ခဏ ခဏ ..။

ထို့ကြောင့် တော်ရုံဆို သူတို့ အိမ်ကို မသွားဖြစ်သလို အိမ်နီးချင်းပေမယ့် သားချစ်နဲ့ လုံးလား ထွေးလား မရင်းနှီးခဲ့တာ ထိုအရာကြောင့်ပင် . ။

“ကာလ ..”

“ဟင် ..”

“မျက်နှာမကောင်းပါလား ..၊ သားချစ်နဲ့ ရန်ဖြစ်လာလို့ လား ..”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ..၊ ငါ စိတ်ညစ်လို့ ပါ ..”

“ဘာတွေလဲ .. ပြောပြလေ၊ မွန်းကျပ်နေတာတွေ ပေါ့သွားတာပေါ့ ..

ဒီဒေးက ခုံတန်းလေးအစွန်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ထိုစဉ်က လှိုင်း တွန့်ရှိသည့် သူ့ဆံပင် တွေက မတိုမရှည် ခပ်အုပ်အုပ်လောက်ရယ် ..

ရင်အုံဖွံ့တာတွေ၊ အရပ်မြင့်လာတာတွေလည်း ခုလောက်ထိ ဘာမှ မဟုတ်သေးပေ။ သားချစ် နဲ့ ယှဉ်လျှင် အသားဖြူတာ၊ အရပ်မြင့်တာ မသိမသာ ပိုရုံလောက်ပဲမို့ ကာလတို့ သုံးယောက်မှာ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ထက် ပို၍ ကွဲပြားတာ ဘာမှ မရှိ ..။

“အိမ်တစ်အိမ်မှာ စီးပွားရေး အဆင်ပြေနေတော့လည်း ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ရှုပ်ပါတယ်ဟာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..၊ နင့်အဖေ တစ်ခုခု ဖွေဖောက်လာလို့ လား ..”

“ဟင်!...”

ကာလ အံ့ဩသွားခဲ့၏။ စကားတစ်ခုကို စပေးလိုက်တာနှင့် တန်းခနဲ တွေးယူလိုက်နိုင်တာ ဒီဒေးရဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုပဲ ထင်သည်။ ။ သူနဲ့ စကားပြောရတာ ပင်ပန်းမှု မရှိသလို သူ့ကိုပဲ ယုံကြည်နေစိတ်တွေလည်း ဖြစ်နေတတ်တာ ...

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး ဟာ ..၊ ငါတော့ ဖေဖေကို ယုံတယ်၊ ဖေဖေက စီးပွားရေးကိုပဲ ကြိုးစားတဲ့ သူပါ။ ဒါပေမဲ့ မေမေက အရမ်း သဝန်တိုတတ်တာ .. ပြီးတော့ ပြဿနာဖြစ်ပြီဆို တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ဖြေရှင်းလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ မေမေက ..”

“ယောက်ျားတွေက အဲဒီလို မိန်းမမျိုးကို အလိုမရှိကြဘူးဟာ ..”

ပြောပြီးမှ ကာလ မျက်နှာလေးကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ဆောရီး .. နင့်အမေကို ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ တွေ့ဖူးတာကို ပြောပြတာ၊ ငါ့အဖေ အိမ်ထောင်နှစ်ဆက် ဖြစ်ခဲ့တာ အဲဒါကြောင့်လ

ည်း ပါတယ် ..”

“ဟုတ်လား .. ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ..”

“မေမေက ဒေါသထွက်လာရင် မထိန်းချုပ်တတ်ဘူး၊ ဖေဖေကကျတော့ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ ပြဿနာရှင်းရတာမျိုးကို မကြိုက်ဘူး ..”

“အန်တီကလည်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သဝန်တိုခဲ့တာပဲလား”

“ မဟုတ်ဘူး .. မေမေက အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ များ တာ ..၊ ဖေဖေက တစ်ခုခုပြောဖို့ ပြင်လိုက်တာနဲ့ မေမေက အော်ပြီးသား ဖြစ်နေတာမျိုး၊ ဖေဖေက ကွယ်ရာမှာ ညည်းနေတော့ ငါက မေမေ့ကို အဲဒီလို အော်တာပြောတာတွေ မလုပ်ဖို့ တားတယ် ..”

“အဲဒီတော့ အန်တီက လက်မခံဘူးလား ..”

“လက်မခံတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့အမှန်တရားနဲ့ သူ ခေါင်းမာတာပေါ့ဟာ၊ သူ ပြောတိုင်း ငြိမ်နေရင် ကိုယ်က အပြစ်ရှိလို့ ခံနေတယ်ထင်မှာ ပေါ့တဲ့ ၊ သူ့အပေါင်းအသင်းနယ်ပယ်ကို မဖြတ်နိုင် တဲ့ အတွက် ဖေဖေ ဒီလိုပဲ ဟိုလိုဒီလို ထင်နေတိုင်း ဖြေရှင်းနေရရင် ကြာရင် မလွယ်ဘူးတဲ့ ..”

“ဒါကလည်း ကိုယ်က မှန်ပေမယ့် တစ်ဖက်က နားလည်ပေးနိုင်ဦးမှ ကိုး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဖေဖေက အမှားအမှန်ထက် ပိုပြီး စိတ်ပျက်သွားတာ၊ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ပတ်ဝန်းကျင်က သို့လော သို့လောတွေ ထင်ကုန်ကြတဲ့ အထိ အိမ်ထောင် ရေးက အက်ရာထင်လာတာပေါ့၊ မေမေ မလွယ်ဘူးထင်ခဲ့သလို ဖြစ်မလာဘဲ မထင်ခဲ့တဲ့ အမြစ်သေးသေးလေးကနေ ကွဲကြကွာကြတဲ့ အထိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ် ..”

“နင်က နင့်အဖေနဲ့ နေခဲ့တာပေါ့ ..”

“ဖေဖေ မှားတာမှ မဟုတ်တာ ..”

“နင့်အမေက အတင်းမခေါ်ဘူးလား ..”

“ငါက လိုက်ချင်တဲ့ ပုံ ပြနေရင်တော့ ခေါ်ရင် ခေါ်မှာ ပေါ့၊ ငါ့စကား နားမထောင်ကတည်းက မေမေ့ကို ငါကလည်း စည်းရုံးဖို့ မကြိုးစားခဲ့ တာ ..”

“ဒါကတော့ မိဘအမြင်မှာ သားသမီးလို့ ပဲ မြင်တာကိုး၊ လူကြီးက ကလေးပြောတာကို ခေါင်းညိတ် နာခံဖို့ ဆိုတာလည်း ..”

“ငါ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး ကာလ ..၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကွဲသွား တော့ ငါ ရှစ်တန်းဖြေပြီး ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးပေါက်စလေးပဲ ဖြစ်နေနေ ကိုယ့်သားသမီးရဲ့ ရင်ထဲက ခံယူချက်ကို ဘေးဖယ် ထားတာ တရားတ ယ်လို့ နင် ထင်သလား ..”

သူ မေးတော့ ကာလ ဘာမှ မဖြေဘဲ ဒီတိုင်း ပြန်ကြည့်နေမိသည် ။ သူ့လို မခံစားမိခဲ့တာလား ..၊ မေးတာကိုပဲ မဖြေတတ်တာလား ..၊ အဲဒါ လည်း မသိခဲ့ ..။

“နောက်ထပ် ဖေဖေ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာလည်း ကံမကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..”

“အေးချမ်းတယ် .. သိမ်မွေ့တယ်လို့ ဖေဖေက ထင်ခဲ့တာလေ ..”

“ မဟုတ်ဘူး လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..၊ အေးချမ်းလွန်းပြီး ထုံဆေးမိထားသလို ဖြစ်သွားတာ ..”

ဒီဒေး တော်တော် စိတ်ပျက်နေတဲ့ ပုံပါ။ ပြောရင်း ဒေါသဖြစ်သလို တင်းလာသည့်မျက်နှာက ဘယ်ဆီကို မှန်းသမ်းဖြစ်နေမှန်း မသိ ..။

“အဲဒါကြောင့် အချစ်မှာ ရွေးချယ်မှု ပါလာရင် မကောင်းဘူး”

“နင့်အဖေက အန်တီကို ချစ်လို့ ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး လား ..”

“ မဟုတ်ဘူး .. မိဘပေးစားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က သူ့လုပ်ငန်းနဲ့ လိုက်ဖက် တင့်တယ်တဲ့ ဇနီးမျိုးလို့ ထင်ပြီး ရွေးချယ်ထားတဲ့ အကြောင်း မိဘကို တင်ပြတယ်၊ မိဘက သဘော တူတယ်၊ ဒါပဲ နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကျတော့လည်း ရှေ့ကတစ်ယောက်ရဲ့ ဥပမာနဲ့ မတူတာကို ရွေးတာပဲလေ ..”

ဒီဒေးရဲ့ အတွေ့အကြုံက ကိုယ့်ထက်သာနေတာကိုတော့ လက်ခံခဲ့ရသည် ။

“ဖေဖေလို ငါကတော့ မရွေးဘူး၊ ငါ့နှလုံးသားက လက်ညှိုးထိုးပြတာကို ရအောင် ယူမယ်၊ အဲဒီတစ်ယောက်က ဘယ်လိုမိန်းမ ဖြစ်နေနေ ကိုယ်ရွေးချယ်ခဲ့တာ မှားသွားလည်း မှောက်အိပ်ရုံပဲ ..”

ကာလ တစ်ခုခုကို သတိရပြီး ပြုံးလိုက်မိစဉ် ကိုယ့်ဘေးကနေ ရေထဲကို တစွတ်စွတ် ဆင်းချ သွားတဲ့ လူဆီ မျက်လုံးရောက်သွား၏။

ကန်ထဲမှာ ရေမကူးရလို့ စာရေးထားတာကို မတွေ့ဘူးလား ..၊ ဒီဒေးကလည်း သူမ ကြည့်နေ တာကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ...

“ကာလ ..”

“ဟင်! ...”

“ငါ နင့်ကို ပြောထားပြီးပြီနော် ..”

“ဘာလဲ .. ဆယ်တန်းမအောင်မချင်း မစဉ်းစားဘူး ..”

“အောင်ပြီးရင်ရော ..”

“စဉ်းစားမယ်လေ .. ဒါပေမဲ့ ဘွဲ့ရပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မှာ ..”

“အချစ်အတွက် အချိန်ကာလတွေ .. ကန့်သတ်ချက်တွေ မလိုပါဘူး .
.”

“ငါကတော့ လိုတယ် ..၊ ဟယ် .. ဟိုလူ ဘာကျလို့ ဆင်းစမ်းတာလဲ မ
သိဘူး၊ ရေလည်း ကောင်းကောင်း ကူးတတ်ပုံ မပေါ်ဘဲနဲ့ ..”

“ရေမကူးတတ်ဘဲ ရေထဲ ဘယ်သူမှ မဆင်းဘူး ..၊ ဒီဘက်ကိုလှည့် ..
”

“နေစမ်းပါ ဒီဒေးရယ် .. နင်နဲ့ တွေ့လိုက်ရင် ဒါပဲ၊ ဟိုလူ ရေနစ်တာ
လား ..၊ ပစ္စည်းငုပ်နေ တာလားလို့ ..”

“ရေနစ်နေလည်း ငါ့စကားပြော ပျက်သွားလောက်အောင်
အရေးမကြီးနိုင်ဘူး၊ ဒီအကြောင်း ပြောတိုင်း စကားက အမြဲတမ်း ဟို
ရောက် ဒီရောက်နဲ့ ..”

“နင်နဲ့ သားချစ် မတူတာ အဲဒါတွေပဲ ..”

“ဘာလဲ .. ပြော ..”

“သားချစ်က ကူညီချင်စိတ် သိပ်ရှိတာ ..၊ တစ်ခါတလေ ငါ ဗိုလ်ကျ
တိုင်း မရလို့ ဒေါသ တောင် ဖြစ်ရတယ်၊ လူကို ဦးစားပေးမလိုလိုနဲ့
တခြား အရေးတကြီး ထဖြစ်ပြီဆို သူ့ရဲ့ စိတ်က အဲဒါက အဓိကဖြစ်သွား
ရော ..”

“ငါက သားချစ် မဟုတ်ဘူး ..၊ အဲဒီတော့ သားချစ် အကြောင်း မပြော

နဲ့ ..”

“ဟယ် .. ဟိုမှာ ရေနစ်နေတာ ..၊ တကယ် နစ်နေတာ ဒီဒေး ..၊ သွား လုပ်ပါ .. ကယ်လိုက်ပါ ဟယ် ..”

လူကို အတင်းဆွဲလွဲ တွန်းပို့နေသဖြင့် ထိုင်နေသည့် တစ်ကိုယ်လုံး ခုံ ပေါ်က ကျမတတ် ဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ ဒီဒေးက တစ်ချက်ပဲ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာလွဲကာ ...

“သူ့ကို ဘယ်သူက ရေထဲ ဆွဲချလို့ လဲ ..၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ဆင်း တာ ..”

“ဟဲ့ .. သေချင်လို့ ဆင်းသွားတာဆိုရင်တောင် သေမယ့်ဘေး တကယ် ကြုံလာရင် ကြောက် တတ်တာပဲ၊ လုပ်ပါဟယ် .. ဟိုမှာ လက်ယပ် ခေါ်နေတာ သနားပါတယ်၊ ဟယ် .. မြှုပ်သွားပြန်ပြီ ..”

“နင် ငါ့ကို ပြန်ချစ်မလား ..၊ အခု သွားဆယ်လိုက်မယ် ..”

“အို .. ဘာဆိုင်လို့ လဲ ..၊ သူများ အသက်ဘေး နီးနေတာကို ရည်းစား စကား ပြောနိုင်သေး တယ်၊ သွားပါဆို သွားလိုက်ပါဟာ ..”

ကာလ နေရာမှ ထရပ်ကာ သူ့ကို အတင်းဆွဲထူသည် ။ ဒီဒေး က မ လှုပ်မယှက် မော့ကြည့်ကာ ...

“နင် ဖြေ လိုက်လေ ..၊ မဖြေရင် မသွားဘူး ..”

“နင် .. နင် ကြည့်စမ်း ..”

ရေထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်ကနေ ရေလယ်ထိ ရောက်သွားသည် ။ တစ်ခါမြှုပ်သွားပြီး ချက်ချင်း ဘွားခနဲ ပြန်မပေါ်တော့ရာ ...

“ဒီဒေး .. နင် သွားကယ်မှာ လား ..၊ မကယ်ဘူးလား ..”

“မဖြေရင် မကယ်ဘူး ..”

“ရေနစ်လို့ ဟ .. လုပ်ပါဦး ..”

“ဟိုဘက်က ပတ်ဆင်း ..”

ယောက်ျားနှစ်ယောက် အင်္ကျီတွေ ဆွဲချွတ်ပြီး ရေထဲ ခိုင်ဗင်ထိုးချသွားသည်။ ကာလ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းလျက် ထိုဆီကို ငေး နေတာကို ကြည့်၍ ဒီဒေး လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးသည်။

သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်ခင် ..

“မတွေ့တော့ဘူး .. အောက်ခြေထိ ဆင်းငုပ်မှ ရမယ် ..”

ကန်ပေါင်မှာ လူတွေ ချက်ချင်းပဲ စုရုံး များ ပြားလာ၏။ နောက်ထပ် လူတွေ ဆင်းငုပ်ကြကာ နာရီဝက်လောက်ကြာမှ ရေနစ်သူကို ရှာတွေ့ကြသည်။

“ရေတောင် အန်ပြီးနေပြီ .. ဘာရေမှ မကျတော့ဘူး”

“လာပြီ ..”

“နဲ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ကန်ထဲ ဘာဆင်းလုပ်တာလဲ မသိဘူး ..”

“ဒီလောက် တားထားတာတောင်မှ ..”

ဒီဒေး ကြောင်တောင်တောင် လှမ်းကြည့်မိကာ နေရာမှ ဖြည်းလေးစွာ ထရပ်လိုက်၏။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သည့်အကြည့်တွေ က ကာလဆီ ပြန်ရောက်သွားလျှင် အလွန် အထင်သေး စက်ဆုပ်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံသည် မျက်ရည်ကြည်တို့ လဲနေလျက် ...

“ကဲ .. ဟာ ..”

ဖြန်းခနဲအသံနှင့် ပါးတစ်ဖက်မှာ ပူလောင် ကျိန်းစပ်သွား၏။

“အဲဒါ နင် လိုချင်တဲ့ အဖြေ ..၊ တစ်သက်စာ သိမ်းသွားလိုက် ..”

“ခွမ်း ..”

နားထဲမှာ စူးရှသည့် ကွဲရှသံတစ်ချက်က ဝင်လာကာ လွင့်မျောနေသည့် အသိစိတ်တို့ ကို ရိုက်ပုတ် နှိုးလိုက်၏။

ဟင်!...

မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမ ဝရန်တာက ဒရင်းဘတ်ခ် ပေါ်မှာ လက်ပံတော့ပံကို ခင်း အိပ်ပျော်သွားတာ ဖြစ်၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ သမီး ..”

“မေမေ ..”

ဖန်ခွက်အကွဲနှင့် ဖိတ်စဉ်နေတာတွေကို မြင်ကာ ဒေါ်နှင်းပွင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် အပြင်ကို ချက်ချင်းထွက်လာကာ

...

“သင်္ဘောသီးဖျော်ရည်တွေ ဖျော်သွားပြီး မသောက်ရသေးတာလား သမီး ..၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ..”

“ဟို .. မှေးခနဲ ပျော်သွားပြီး လက်နဲ့ တိုက်ချလိုက်မိတာ ..”

ပြောရင်း ကာလ ကမန်းကတန်း ထသည် ။

“နေပါ မေမေရဲ့ .. ကရင်မကို လုပ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ် .. ဖယ်ပါ”

ကရင်မ ဆိုတာ မြန်မာမလေးပါ ..၊ ကရင်နဲ့ တူလို့ သာ ကရင်မလို့ ခေါ်နေကြတာ ဖြစ်သည် ။

“နေရာတကာ လှမ်းခေါ်နေတော့ ကိုယ့်အလုပ်သမားက ကိုယ့်ကို အထင်သေးတာပေါ့ ..”

“မေမေကလည်း ခိုင်းချင်လို့ အလုပ်ခန့်ထားတာပဲဟာ ..”

“ဒါပေမဲ့ သူချည်းပဲ ပါနေရရင် အခိုင်းခံနေရတယ်လို့ မထင်ဘဲ ‘ငါမပါရင် မပြီးပါလား’ ဆိုတဲ့ မာန်တက်တာမျိုးတွေ ရှိလာတတ်တယ် ..”

မေမေတို့ ကတော့ အိမ်အကူတွေအပေါ်မှာ နောကျေနေပြီ ထင်သည်။ ။

“သူတို့ ရှိနေရင် သူတို့ ပဲ လုပ်ရမှာ လို့ တာဝန်မသိတော့ဘဲ ကိုယ့်ကိုပဲ ပျင်းလှချေရဲ့ လို့ တွက်ပြီး အလုပ်သာ လုပ်နေမယ်၊ လွှဲနေတဲ့ မျက်နှာက မဲ့နေမှာ .. အခွင့်ကြုံရင် အပြင်မှာ အတင်းအဖျင်း ပြောတာမျိုးတွေ ပါလာရော .. ကိုယ့်အလုပ်သမားပေမယ့် တန်တာလေးတွေကို ခိုင်း၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်တတ်နိုင်တာဆို ဝင်လုပ်ရတာပဲ၊ ဒါက ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေလေ ..”

မေမေ လုပ်နေတော့ ကာလပါ ဝင်ပါရကာ ဖန်ကွဲစတွေ အမှိုက်ပုံးထဲ ရောက်ကုန်မှ ...

“ကရင်မက ဖင်ပေါ့ပေမယ့် သိပ်မသိတတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကလေးဆန်တယ်၊ မသိတတ်တဲ့ လူဆိုတာ ကိုယ်က မခိုင်းဘဲ ဘာမှ မလုပ်ဘူး သမီး ..၊ ခိုင်းရတာတွေ များ လာတော့ ကိုယ် ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘဲ ပျင်းကို ပျင်းတာလို့ ထင်တာပေါ့၊ ‘ငါများ မရှိရင် သူတို့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး’ လို့ တွေး လာပြီဆို အဲဒီအလုပ်သမား အချိုးပြောင်းပြီပဲ ..”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ် .. ဒါပေမဲ့ အိမ်အကူဆိုတာ အိမ်မှာ ဘာအလုပ်မဆို လုပ်ရမှာ ပဲ ..”

“ဒါတွေ သမီး နားမလည်သေးတာ သူတို့ ကို စိတ်မဝင်စားသေးလို့ ပါ။ သမီးက သမီးဖေဖေကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲပဲ တွေးနေတာကိုး၊ အဲဒါတွေ သမီး ဒီလောက်ပူဖို့ မလိုသေးပါဘူးကွယ်၊ တက်ချင်တဲ့ သင်တန်းတွေကို စုံအောင် တက်ပါဦး၊ ပညာရှာတဲ့ အရွယ်မှာ ပညာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက် ..၊ သမီးအဖေက သူ့ရဲ့ မှားယွင်းမှုကို ဖာထေးဖို့ ကြိုးစားနေတာ .. ဟွန်း ..”

စားပွဲဘေးက ပလတ်စတစ်ခုံလေး ဆွဲကိုင်၍ ကာလ ကြမ်းတိုက်နေတာကို ငုံ့မိုးကြည့်နေကာ မျက်နှာကတော့ နာကျင်မှုများ နှင့် ..၊

“ယောက်ျားတွေက မရှုပ်မပွေပြန်တော့ ‘ငါလိုလူ’ဆိုတဲ့ မာနနဲ့ လက်မထောင်တယ်၊ ရှုပ်ပွေ တတ်တော့လည်း တစ်ယောက်က နှစ်ယောက် ရှာကျွေးနိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ ကြိုက်တာလေးတွေ ရှာဖွေပြီး ရင်ခုန်သံမြန်အောင် ကြိုးစားပြန်ရော ..”

“ဖေဖေကို အဲဒီလိုလူ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ သမီး ထင်တယ် မေမေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က စကားလွန်ပြီး ခြေလှမ်းချင်နေတဲ့ လူကို မှားယွင်းအောင် တွန်းချလိုက်တာမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့ မေမေ ရယ် .. နော်၊ ဖေဖေ တကယ် အဆင်မပြေဖြစ် ..”

“တော်တော့ ကာလ..၊ မိဘတွေ ဘာပြဿနာတွေ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာ သေချာမသိဘဲ မအေကို ဆရာ မလုပ်နဲ့ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် ပုံစံက ချက်ချင်း တင်းတင်းမာမာတွေ ပြောင်းလဲသွားကာ ...

“နင့်အဖေ စီးပွားရေး ကျရှုံးနေတာ မဟုတ်ဘူး .. ငွေက သူ့လမ်းကြောင်းနဲ့ သူ မှန်မှန်ဝင်နေ တာ ..၊ ဝင်နေသမျှ သုံးမလောက် ဖြစ်နေတော့ ဘယ်စီးပွားရေး ခံနိုင်မှာ လဲ ..၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဦးစီးတဲ့

လူ ယိမ်းယိုင်လာရင် အားလုံး ပျက်စီးတာပဲ .. သူမှ သစ္စာမရှိတာ ..”

“အခု အဲဒါတွေက တကယ် သေချာနေပြီလား မေမေ ..”

“မေးမနေစမ်းပါနဲ့ ကာလရယ် .. မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်က ဒီလို ကိစ္စတွေကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြောတာတောင် မကောင်းပါဘူး၊ ညည်း သင်တန်းတက်စရာရှိတာတွေ ပြီးဆုံးအောင် တက် ..၊ ပြီးရင် တို့ သားအမိ ရှိတာလေးနဲ့ ဘာတွေ ဘယ်လိုရင်းနှီးကြမလဲဆိုတာ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ ..”

ဟိုတုန်းကတော့ မေမေက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောတတ်လွန်းလို့ ဖေဖေနဲ့ ဖြစ်လိုက်ကြရင် အုန်းခနဲ ..၊

အခု ရန်ဖြစ်သံတွေ သိပ်မကြားရတော့ဘဲနှင့် အတွင်းကြေဒဏ်ရာ တစ်ခုလို အိမ်ထောင်ရေး က အတွင်းလှိုက်စားနေခဲ့၏။

ဖေဖေက ရွဲတာလား ..၊ အစတည်းကပဲ မေမေ ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဟုတ်နေတာလား ..။ ကာလ ဘာမှ သေချာမသိရပေမယ့် ဒဏ်ရာထင်နေပြီဖြစ်သည့် ဒီအိမ်ထောင်ရေးက တစ်နေ့နေ့မှာ တော့ သွားတော့မှာ ပါ။

“ဪ .. ဒါနဲ့ သမီးတို့ သူငယ်ချင်း ဒီဒေးဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ပြီးခဲ့တဲ့ စနေနေ့က သုံးဆယ့်ငါးလမ်းထိပ်မှာ မေမေ တွေ့လိုက်တယ်”

“ဒီဒေးနဲ့ မေမေ စကားပြောခဲ့တာလား ..”

“မပြောဖြစ်လိုက်ဘူး .. မေမေက မျက်မှန်ဆိုင်ရှေ့မှာ .. သူက ကားပေါ်မှာ ၊ မေမေ့ကို သူ ပြုံးပြလို့ သာ မှတ်မိလိုက်တာ၊ ကောင်လေးက တော်တော်ထွားလာတာပဲ၊ သမီးတို့ တွေ့ပြီးပြီလား ..”

“ဟုတ် .. တွေ့ပါတယ် ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့်က ကာလ မျက်နှာလေးကို အကဲခတ်၍ ...

“သမီးတို့ အရင်လို မရင်းနှီးတော့ဘူး ထင်တယ်၊ အေးလေ .. သူတို့ ကလည်း ချမ်းသာတာ ကိုး၊ ခုဆို ပိုတောင် ချမ်းသာနေပြီလားပဲ၊ ပုံစံက အရင်နဲ့ တော်တော်ကို ကွာသွားတာ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် တစ်ယောက်တည်း တွေး၊ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေ ကာ ...

“မေမေ တစ်ခုပဲ စိတ်မကောင်းဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ ..”

“အရွယ်တွေ အပြိုင်းအရိုင်း ရောက်လာကြကာမှ မိန်းကလေးဖြစ် တဲ့ သမီးက သူတို့ ထက် စီးပွားရေး နိမ့်ပါးနေခဲ့တော့ ..”

“ဒါများ မေမေရယ် .. ဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

ကာလက ကြမ်းတိုက်နေသည့်အဝတ်ကို လက်ဆွဲချိုင့်ထဲ လှမ်းထည့် လိုက်ကာ ဝရန်တာ ဘေစင်လေးမှာ ပဲ လက်ကို သွားဆေးသည်။ ။

လက်ဆေးနေရင်း ဒေါ်နှင်းပွင့်ကို လှည့်ကြည့်၍ ...

“စီးပွားရေးဆိုတာ ပြောလို့ ရမလား မေမေ ..၊ သုံးလေးနှစ်လောက်နဲ့ သူတို့ တောင် တိုးတက်သွားကြတယ်ဆိုရင် သမီးတို့ မှာ ရော ပြန်ကြိုး စားခွင့် မရှိတော့ဘူးလား ..”

“ကြက်မတွန်လို့ မိုးမလင်းဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေ ရှိတယ်လေ၊ မေမေ တအားကြိုးစားရင် တောင်မှ ..”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မေမေရာ .. ကြက်မတွန်လည်း မိုးလင်းမှာ က လင်းမှာ ပဲ၊ ကြက်မဖြစ် ဖြစ် .. ကြက်မဖြစ်ဖြစ် သဘာဝကို သူတို့ က ထု

တ်ပြန်ကြေညာလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဖေဖေ့ကိုလည်း အပြစ်မတင်နဲ့ ..
မေမေလည်း သမီးတို့ ဘဝပျက်ပြီဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ဝင်စရာ မလိုပါဘူး။”

ဒေါ်နှင်းပွင့်ရဲ့ ဘေးမှာ ပဲ ခုံဆွဲထိုင်ကာ ...

“သမီးမှာ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ .. အရှိန်အဝါနဲ့ .. ဘာမှ လိုလေသေးမရှိဘူး၊
စီးပွားရေး မငြိမ်သက်မှု ရှိတာလောက်ကို မှုစရာ မလိုပါဘူး ..”

“မေမေက ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်ဆိုရင် စီးပွားဖြစ်ဖြစ် .. ဘာတွေပဲဖြစ်
လာလာ ဂရုမစိုက်ဘူး သမီး၊ သမီး အပျိုရွယ်လေးရှိနေလို့ ပြောနေတာ၊
သားချစ်တို့ အိမ်ကဆို အခု အရမ်းကို ပြောင်းလဲ သွားတာ အသိသာကြီး
..”

“သူတို့ က အစတည်းက တစ်ထောင်လောက်ရှိရင် တစ်ထောင်ဖိုး
လောက်တော့ မာနပြနေကြ တာပဲ မေမေ ..၊ သူတို့ မှာ မရှိပေမယ့် သမီး
တို့ အိမ်မှာ ဝတ်တာစားတာ .. နေတာထိုင်တာ အားလုံးကို
ထိုင်ကြည့်ပြီး ကဲ့ရဲ့ နေကြတာ ..၊ အန်တီနီက အန်ကယ်စိုး ထက်တောင်
ပိုဆိုးသေးတယ် ..”

“သူတို့ ကဲ့ရဲ့ နေသလိုပဲ အခု မေမေတို့ က အခြေယိုင်လာကြတာပဲမို့
လား ..၊ အဆိုးဆုံးက ညည်းအဖေရဲ့ သတင်းဆိုး ..”

“ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါတွေက ဖေဖေနဲ့ မေမေ တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက် ထုတ်ဖော် ရန်ဖြစ်ကြတာတွေကြောင့် ဘေးလူအထင်သေး
စရာတွေ ဖြစ်လာခဲ့တာ၊ အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကို သမီး ပြောချင်တာပါ ..
ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ဘာပြဿနာဖြစ်နေနေ လူမသိရအောင် ပြောတာဆို
တာတွေ ဆင်ခြင်လိုက်ရင် ပြီးပြီ မဟုတ်ဘူး လား ..”

“ဒေါသဖြစ်လာရင် ဒေါသဖြစ်တဲ့ အသံ ထွက်လာမှာ ပဲပေါ့၊

လာပြန်ပြီလား .. ဒီလိုစကား .. ဒီလိုလေသံတွေ၊ ညည်းအဖေ ငါ့ကို သူ့
အပြစ်က ငါ့အပြစ်ဖြစ်အောင် လွှဲချတာ၊ အဲဒီစကားလုံးတွေပဲ ညည်း သ
မီးမိန်းကလေးဖြစ်နေပြီး မအေဘက်က ရပ်တည်ရမှန်းလည်း မသိဘူး
လား ကာလရယ် .. ဟင် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ် .. သမီး မေမေ့ကို မှားတယ်လို့ မပြောပါ
ဘူး၊ ခုပဲ ဖေဖေက မေမေ့ကို ဒါကြောင့် အပြစ်ဖို့ စရာ ရသွားတာမို့လား၊
ယောက်ျားတွေက နည်းအမျိုးမျိုး .. အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြပြီး ဖောက်ပြ
န်ခွင့် ရှိကြတယ်၊ နစ်နာပြီဆိုရင် မိန်းမသားတွေချည်းပဲ မေမေ၊ ကိုယ်
မှားခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အပြစ်ဖြစ်ရရင် အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုပဲ ..၊
သမီးက မေမေ့ကို ထောက်ပြ တာပါ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် ဘာမှ မပြောဘဲ ငေးငိုင်သွားသည် ။ ရင်ထဲမှာ မကောင်း
တာက သင်း မှောက်မှား ခဲ့လို့ စီးပွားရေး အခြေယိုင်ရသည် ။

ဒီစီးပွားရေးကြောင့် သမီးလေးက အရွယ်လေး ရောက်လာကာမှ မျ
က်နှာငယ်ရတော့မည်။

သားချစ်ရဲ့ အမေ ဒေါ်နီနီခင်၏ နှုတ်ဆက်ပြီးရယ်ပုံတွေကို ဆုံမိကြ
တိုင်း ရင်နာနေခဲ့ရတာ ဟိုနေ့က ဒီဒေးကို မြင်လိုက်ရတော့ ပိုဆိုး၏။

အားလုံး အခြေအနေကောင်းတစ်ခုဆီမှာ တင့်တင့်တယ်တယ်
မော်ကြွားနေကြတဲ့ အချိန် ..၊ သမီးလေးကတော့ မိဘစီးပွားရေးနဲ့ အိမ်
ထောင်ရေး ပဋိပက္ခတွေကြားမှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် မွန်းကျပ်နေရ
ရှာသည် ။

“ခုနကပဲ သားချစ် လာသေးတယ် ..”

“ဟင်! ...”

ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေး ပြောနေရင်းကနေ သားချစ်ဆီ ရောက်သွားပြန်
ကာ ...

“မေမေ အောက်ထပ်က ခေါ်လိုက်တော့ အသံမကြားတာနဲ့ အိပ်နေ
တယ်ထင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာ ..”

“သမီး ပရိုဂရမ်းမင်း တက်ဖြစ်လား လာမေးတာ နေမှာ ..”

“သူက မတက်ဘူးလား ..”

“သူ့အမေက အိမ်မှာ ဆရာခေါ်သင်မယ်ဆိုလားပဲ၊ သူက ဗဟန်းကို
ပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ ..”

“ဘာ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည် ။ ကာလလည်း ထိုအခါကျမှ
သားချစ် ဟိုဘက်ခြံမှာ မနေတော့သည့်ကိစ္စ မေမေ မသိသေးတာကို သ
တိရမိ၏။

“ဒီလိုလေ မေမေရဲ့ .. သူတို့ က လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်ခွဲတွေ လျှောက်ဖွ
င့်နေပြီး ထိုင်မယ့်လူ မရှိတော့ ..”

“မေမေ နားလည်ပါတယ်”

ဒေါ်နှင်းပွင့်က ပိတ်ပြောလိုက်ပြီး နေရာမှ ထရပ်သည် ။

“သမီးတို့ သူငယ်ချင်းချင်း မေမေ ဘာမှ တော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါ
ပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းပြီး နေတတ်အောင် နေပါ။ မေမေက စာ
ရိတ္တနဲ့ ပတ်သက်ရင် သူများ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့် တာတောင် မကြိုက်
ဘူး ..”

မေမေ မျက်နှာပျက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကာလ ရင်ထဲမှာ

လည်း မကောင်းပါ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ကျမှ အတိတ်က အကြောင်းကို ပြန်တွေးနေမိကာ ..၊ ထိုအကြောင်းက လည်း ဒီဒေးမီဘနစ်ပါးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေပဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဆင်ဆင်တူနေပေမယ့် အဖြစ်ကတော့ ကွဲပြားပါသည် ။ ဒီဒေးက မိထွေးရဲ့ခွဲပေမယ့် သူမ ကတော့ ဖေဖေကလည်း ဒီတိုင်းပဲ ရှိနေသေးကာ မေမေကလည်း သူမ နားမှာ ပဲ ရှိနေခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ ဒီဒေး တစ်ယောက်အကြောင်းကိုတော့ မေမေ မသိခဲ့သေးပေ ..။

ချမ်းသာနေပေမယ့် ဒီဒေးရဲ့ စိတ်ဓာတ် ဘယ်လိုဆိုတာ ..၊

*